

Trezirea

Nicu Hăloiu

Trezirea

De-o fi să ferec a mea geană
Ce se strecoară pe sub pleoape,
O, cât sânge, câtă rană
Ar prinde lacrima orfană
Ca o lumină grea, sărmană
Ce ar ajunge să mă-ngroape!

...

Și aș ajunge-un vultur alb
Ce zboară pentru-ntâia oară,
Cu gheare lungi și ciocul slab,
Miop sau cu privirea chioară,
Și m-aș avânta spre cer,
Și-aș prinde un nor efemer
Să-i tulbur zborul lui vărgat
De-un vânt vijelios purtat,
Dar am uitat să spun că sus,
Cât pot eu de sus ajunge,
O, câtă rană văd, cât sânge,
Din umbra scăldată-n apus,
Dar, de mult nimeni nu mai plânge
moartea Domnului Iisus,
Cel ce-a murit ca eu să știu
Că doar murind pot să fiu viu,
Sau doar atâta: pot să fiu!

Și voi pleca cuprins de-un dor,
A unei lumini sub pleoape,
Ratându-mi primul mare zbor,
Și nu voi putea spre cer eu duce
În ciocu-mi slab, victorios,
Goală, crucea lui Hristos,
Sau doar atâta: doar o cruce!

Însă, mai presus de toate,
Chiar de intru în pământ
Vrăjit de-a veșniciei șoapte
Eu nu voi rămâne-n noapte,
Că din băierile puterii,
Voi strânge dinții durerii,
Voi răbda rana ce doare
Și voi țășni apoi spre soare

Dus de Lumina Învierii!

Dar acum, eu doar trăiesc
Acest vis în vis lumesc
Că am primit din cer un dar
O lacrimă fără hotar,
Un suflet viu, să-i fiu olar,
Și prins de vraja frumuseții
Să-l frământ pe roata vieții,
Să-l fac un vas ca să conțină
Toată suflarea lui divină,
Iar cerul mi-a dat de știre
Că în povestea de iubire,
Ea e de iubire plină!

Și de atunci, eu simt în mine
Chemarea lumilor divine,
Iar undeva, mai în adânc,
Aud acel scâncet de prunc
Pe care-l știam mai de mult,
De când tot așteptam să vină
Pe-o rază albă de lumină,
Același eu, dar nou născut!

Și-atunci când totuși mă voi duce
Voi fi precum un vultur alb,
Cu gheare lungi, cu ciocul slab,
Purtând spre cer, în cioc, o cruce!